

γιάννης αντάμης

ΤΑ ΑΠΟΚΤΗ
ΘΕΝΤΑ ΚΑΤΑ
ΤΥΧΗΝ ΟΛΩΣ

αποσπάσματα

Γιάννης Αντάμης

**Τα Αποκτηθέντα Κατά Τύχην Όλως,
Αποσπάσματα**

Σελιδοποίηση, τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2013

www.yannisadamis.com

Αχ πώς δάγκωνε η ειρωνική μου διάθεση. Αχ πώς τσίμπαε η σουβλερή προστυχιά μου.

Γιάννης Σκαρίμπας, «Το Θείο Τραγί», Νεφέλη 1993

μικρή βδομάδα

Δευτέρα άφησα το σπίτι μου.

Πήρα μαζί μου το κλειδί, μα λίγο αργότερα το πέταξα βαθιά σ' έναν υπόνομο.

Τρίτη γυρνούσα μες στην αγορά.

Κάποιος προσπάθησε να μου πουλήσει δυο πουλιά αρπακτικά.

Προτίμησα να του τα κλέψω.

Τετάρτη ήρθα κάτω απ' το μπαλκόνι σου.

Πέμπτη σε είδα πίσω απ' τις κουρτίνες σου να με κοιτάς.

Θα 'παιρνα όρκο πως μου χαμογέλασες.

Παρασκευή έσφαξα κι έφαγα τα δυο αρπακτικά.

Για ώρες τα άκουγα να φτερουγίζουν στο στομάχι μου.

Σάββατο βράδυ αναστήθηκα.

Κυριακή επέστρεψα στο σπίτι μου.

Είδα τους γείτονες μου στα παράθυρα και ζήτησα συγγνώμη για όλη αυτήν την αναστάτωση.

(δικό μου)

party carthaginiensis

Παράξενος λαός οι Καρχηδόνιοι. Ζούσαν μέσα στην πολυτέλεια κι όλα τα αγαθά της γης ήταν για αυτούς άφθονα και προσιτά και τίποτα ποτέ δεν είχαν καταφέρει να τους λείψει.

Κι όμως, όταν πληροφορήθηκαν πως έπεσε στη Σύγκλητο το σύνθημα πως πρέπει από το χάρτη να εξαφανιστεί η ένδοξη και κραταιά τους πόλη, αυτοί αντί να κάνουν πως αμύνονται, αντί τη μοίρα τους να κλάψουν, το έριξαν στα πάρτυ. Κι ήταν σε εκείνες τις λαμπρές, μα τόσο κατά βάθος πένθιμες, γιορτές που εφευρέθηκε το παιχνιδάκι αυτό, το οποίο οι ιστορικοί, πολύ αργότερα, θα ονόμαζαν καρχηδονιακή ρουλέτα.

Οι κανόνες του ήταν τόσο απλοί όσο ασαφής και απροσδιόριστος παρέμεινε για πάντα ο σκοπός του. Δικαίωμα συμμετοχής είχαν εξάλλου όλοι, άντρες, γυναίκες, σοφοί και αφελείς, άγιοι μα και διεστραμμένοι. Με μια μόνη προϋπόθεση, να τους αρέσει το κρασί, όλοι οι μελλοθάνατοι μπορούσαν να καθίσουν στο τραπέζι. Καθόντουσαν λοιπόν, γέμιζαν τα ποτήρια τους και με το σύνθημα πάντα του πιο νεότερου, αρχίζανε να παίζουν.

Και τότε ο πρώτος παίκτης, κρατώντας το ποτήρι του ψηλά, έλεγε «παιδιά, θέλω να εξομολογηθώ ένα μεγάλο μυστικό μου» και ξεκινούσε να αφηγείται την ιστοριούλα του και μόλις την τελείωνε το άδειαζε αμέσως, μονορούφι. Και αυτομάτως ερχόταν του δεύτερου του παίκτη η σειρά και ύστερα του τρίτου, μέχρι που όλοι οι συμμετέχοντες να μαρτυρήσουν κάτι, το οποίο είχαν για κρυφό, και μέχρι όλα τα ποτήρια της Καρχηδόνας κάποτε να αδειάσουν. Ύστερα τα ποτήρια ξαναγέμιζαν και δίχως να χάσουν χρόνο φυσικά –ολοένα οι Ρωμαίοι και πλησίαζαν- άρχιζε ο δεύτερος γύρος.

Εξυπακούεται ότι τουλάχιστον στους πέντε πρώτους γύρους όλων σχεδόν τα μυστικά ήταν ψέματα φριχτά και κατασκευασμένα. Ήτανε, άλλωστε, οι Καρχηδόνιοι περίφημοι, σε όλον της αρχαιότητας τον κόσμο, τόσο για την αντοχή τους στο ποτό όσο και για την αχαλίνωτή τους φαντασία. Τόσο πολύ που όλοι τους κορόιδευαν και λέγεται, πως όταν έπεσε η πόλη και πέρασε όλων ο λαιμός από του τιμωρού Ρωμαίου το λεπίδι, οι άλλοι οι αρχαίοι χασκογέλασαν και τότε είπανε για αυτούς «καλά να πάθουνε οι παλιοψευταράδες!».

Μα αφού οι πρώτοι γύροι πια περνούσαν και το κρασί άρχιζε πια να αναμειγνύει το αίμα με το ψέμα, ξεκίναγαν σιγά-σιγά και οι παίκτες της ρουλέτας να αποκαλύπτουν μυστικά αληθινά, που είχαν τόσο καλά για χρόνια μέσα τους κρυμμένα. Αλλά και πάλι, κι αυτό ακόμα, ελάχιστη στο τέλος αποκτούσε σημασία, αφού όταν κάποτε επιτέλους το παιχνίδι τους τελείωνε, ήταν οι πάντες τόσο παράφορα πιωμένοι, που από όλες εκείνες τις τρανές αποκαλύψεις του κρασιού, την άλλη μέρα τίποτα σχεδόν δεν κατορθώνανε στη μεθυσμένη μνήμη τους να ανακαλέσουν.

Κι έτσι όλα τους παιχνίδια ολοκληρώνονταν βρίσκοντας όλους τους ταπεινωμένους και θριαμβευτές ταυτόχρονα, μέχρι που έφτασαν τελικά οι φάλαγγες των εισβολέων την τάξη για να αποκαταστήσουν. Λέγεται μάλιστα πως κάποιος εκατόνταρχος πρόλαβε να γνωρίσει το μυστικό του παιχνιδιού, πριν κατασφάξει της τελευταίας καρχηδονιακής γιορτής τους ξεροκέφαλους θαμώνες, και ύστερα πως δοκίμασε να το εισαγάγει στην Ευρώπη.

Αλλά εκεί, στο πρώτο πάρτυ που οργάνωσε στην έπαυλη ενός συγκλητικού, και προσπαθώντας στους φίλους του να το διδάξει, παίζοντας πρώτος από ζήλο υπερβάλλοντα ξεστόμισε ένα μυστικό βαρύ και επτασφράγιστο και όλοι οι υπόλοιποι πέσανε αμέσως να τον φάνε. Τον καημένο τον παιχνιδιάρη εκατόνταρχο, ούτε καν το κρασάκι του δεν τον αφήσανε στα χείλη του να φέρει.

ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Ο φίλος μου ο εφευρέτης –όσοι με παρακολουθείτε από παλιά, τον έχετε γνωρίσει- μου χάρισε προχτές μια πειραματική εφαρμογή της νέας του εφεύρεσης. Πρόκειται για έναν ηλεκτρονικό αναγνώστηρα σκέψης, με τον οποίον, μου είπε, πως θα έχω πια τη δυνατότητα να ακούω τι ακριβώς έχει καθέννας στο μυαλό του και επιτέλους δε θα έχω ανάγκη πια στην τύχη να μαντεύω. Η συσκευή είναι κομψή, μικρή και εύχρηστη, ακόμα και για μένα. Μοιάζει με ένα παλιό ρολόι του χεριού, μόνο που ο μοναδικός του δείκτης δουλεύει κάπως σαν πυξίδα, βοηθώντας δηλαδή τον χρήστη του να προσανατολίσει με ασφάλεια την περιέργειά του. Έτσι στρέφοντάς τον προς την κατεύθυνση εκείνου τη σκέψη του οποίου θέλω, εν αγνοία του φυσικά, να μοιραστώ, μπορώ να μάθω όλα όσα έχει μέσα στο κεφάλι του και ως το στόμα του ποτέ δεν πρόκειται να φτάσουν. Με μόνη προϋπόθεση αυτός να βρίσκεται όσο γίνεται πιο κοντά μου εκείνη τη στιγμή και μάλιστα, αν είναι δυνατό, τα σώματά μας με κάποιον τρόπο να ακουμπάνε.

Δυο μέρες τώρα δε μου είχε, δυστυχώς, δοθεί η ευκαιρία να κάνω χρήση της επινόησης του φίλου μου. Λίγο ο αντικοινωνικός μου χαρακτήρας, λίγο μια ακατανόητη ντροπή που μου 'ρθε έτσι, από το πουθενά, δυο μέρες τώρα κάθομαι και κοιτάζω σα χαζός ένα νεκρό ρολόι. Τώρα, όμως, ήρθε επιτέλους η ώρα και η στιγμή: αυτός ο τύπος δίπλα μου με έχει πολύ προβληματίσει. Έχει διαβάσει επτά φορές την κίτρινη εφημερίδα του κι από το θυμό του κοντεύει να την κάνει κομματάκια. Δε μοιάζει να τον ενοχλεί κάποια συγκεκριμένη είδηση. Δε φαίνεται λόγω κάποιου μεμονωμένου ρεπορτάζ να έχει νευριάσει. Είναι σα να μισεί ο άνθρωπος την έννοια της επικαιρότητας σχεδόν στο σύνολό της ή και ακόμα αυτόν το γενικότερο σκοπό της πληροφόρησης να απεχθάνεται θανάσιμα. Κι όμως, αυτός εκεί, πεισματικά, δε λέει να την αφήσει από τα χέρια του. Και όταν τόλμησα να του ζητήσω να μου φυλάξει το σταυρόλεξο να λύσω, γύρισε και με κοίταξε σα να ήμουν κανένας εξωγήινος κι αμέσως στις στήλες που αγαπάει τόσο να μισεί επέστρεψε το βλέμμα του.

Μη με κατηγορείτε! Δεν είναι πλέον προφανές πως πάει ο άνθρωπος γυρεύοντας; Ήδη έχω βάλει σε λειτουργία την εφεύρεση. Και για να μοιραστώ μαζί σας τη ντροπή, θα σας τον βάλω σε ανοιχτή ακρόαση. Κι άμα δε θέλετε να ακούσετε, να αλλάξετε σελίδα:

«Γαμώ τη δημοκρατία σας! Γαμώ την έννομή σας τάξη και το κράτος του δικαίου σας! Γαμώ όλα τα συστήματα, το φορολογικό, το ασφαλιστικό, το αποχετευτικό, το κυκλοφοριακό, το πεπτικό. Ναι, ναι, αυτό κυρίως! Όλους σας, σας γαμώ μαλάκες, που κάθεστε τόσο καιρό στο σβέρκο μου, νομοθετείτε για λογαριασμό μου και βγάζετε από πάνω στο όνομα το δικό μου τις σκατοαποφάσεις σας! Δε σας ανήκω. Εγώ δεν είμαι ο λαός σας. Εδώ και τώρα, στις δεκαεννιά και δέκα τέσσερα λεπτά, από την τριακοστή τέταρτη θέση του ΚΤΕΛ των έξι για τη Λάρισα, εγώ, ο λαός μου μέσα, κηρύσσω την ανεξαρτησία μου και στο καπάκι σας κηρύσσω και τον πόλεμο! Δεν το περιμένατε, ε; Με είχατε κι εμένα για ακόμη ένα ανθρωπάκι ταπεινό, που κάθεται στη θέση του φιλήσυχο χαζεύοντας την εφημεριδούλα του για να περάσει η ώρα και της διαδρομής τα τριακόσια εξήντα ατέλειωτα χιλιόμετρα. Μία ζωή, βαρέθηκα μόνος να ταξιδεύω σε όλη την επικράτεια και όλα ετούτα τα κωλοχιλιόμετρα δε λένε να τελειώσουν. Ναι, ρε! Θέλω να είμαι άνθρωπος φιλήσυχος. Την ησυχία μου την αγαπώ και την υπερασπίζομαι. Τη δικιά σας ησυχία, όμως, τώρα θα την γαμήσω! Θα με θυμάστε για καιρό. Χάπια θα αρχίσετε να παίρνετε, μήπως και με αποβάλετε από τη βουλωμένη μνήμη σας. Θα βάλετε όλους τους κωλογιατρούς να αρχίσουν να σας κάνουν επεμβάσεις στον εγκέφαλο. Αλλά τόσο βαθιά του θα έχω πια τρυπώσει, που ούτε με σφαίρες δε θα μπορείτε να με βγάλετε. Και κάθε δευτερόλεπτο θα κάνω μες στο μίζερο σας τον οργανισμό και νέες μεταστάσεις. Θα σας σαπίσω, το καταλαβαίνετε; Θα σας μαυρίσω τις γκρίζες σας ψυχές! Όπως μαυρίζει η κωλοεφημερίδα σας τώρα τα δάχτυλά μου. Από όπου και να σας πιάσει κανείς εσάς, λερώνεται. Όχι, όχι, δε φταίει το μελάνι. Φταίτε εσείς! Όταν θα κάνει στάση στα μισά ο οδηγός, εγώ θα την περάσω ολόκληρη την ολιγόλεπτη μέσα στους καμπινέδες. Πάλι και πάλι, θα σαπουνίζω, θα ζεματίζω τα χέρια μου συνέχεια, να σας ξεφορτωθώ βρωμιάρηδες για πάντα. Να φύγετε επιτέλους από πάνω μου. Αλλά σιγά μην έχει εκεί σαπούνη και ζεστό νερό. Μια φορά, πάντως, δεν το αγγίζω το πουλάκι μου, έτσι όπως μου τα έχετε εσείς και οι κωλοειδήσεις σας τα χέρια μελανιάσει. Καλύτερα να κάτσω και να κατουρήσω σαν τις γκόμενες. Ναι, ναι, αυτό ακριβώς θα κάνω. Θα μπω στις γυναικείες και εκεί θα κάνω τη δουλεία μου καθιστός. Εκεί καμιά φορά μπορεί να βρει κανείς κανένα κωλοσάπουνο. Στις αντρικές δεν παίζει. Τι διάολο τα κάνουνε οι άντρες τα σαπούνια; Κι έτσι και πέσει πάνω μου καμιά παλιοκαριόλα και μου γκρινιάξει που τρύπωσα μες στο χεσμένο άβατο, θα της το χώσω το σαπούνη μες στο στόμα της, να κάνει με τις κλάψες μπουρμπουλήθρες. Τι θες, μωρή, και μου φωνάζεις, θα της πω. Για πάρτη σου το κάνω, δηλαδή, τι νόμισες; Για σένα ήρθα να κατουρήσω καθιστός. Για

σένα σαπουνίζομαι. Ποιος ξέρει, αύριο-μεθαύριο μπορεί να σε γαμήσω. Θεε να σου κουβαλήσω καμιά αρρώστια στο μουνί και ύστερα να τρέχεις;»

Και κάπου εδώ, σχεδόν ταυτόχρονα με την τόσο αναγκαστική όσο και αναγκαία στάση του λεωφορείου στα μισά, τέλειωσαν και της συσκευής οι μπαταρίες. Οπότε κάπως έτσι διακόπτεται και η παρακολούθηση της σκέψης του συνταξιδιώτη μου, η συνέχεια της οποίας, άλλωστε, θα ήταν και πρακτικά ανέφικτη. Όσοι επιθυμείτε, μπορείτε ασφαλώς να συμπληρώσετε τη μικρή αυτή υποκλοπή ανασφαλώς μαντεύοντας.

Κι αν τύχει να γνωρίζετε προσωπικά τον επιβάτη της θέσης με τον αριθμό τριάντα τέσσερα, του ΚΤΕΛ των έξι για τη Λάρισα, δεχτείτε, σας παρακαλώ την -όχι και τόσο ειλικρινή, το ομολογώ- συγνώμη για την αδιακρισία μου. Κι όσο για τα παράπονά σας, απευθυνθείτε στο φίλο εφευρέτη μου, αυτός φταίει για όλα.

το μυστήριο

Τα δυο πιο θλιβερά αισθητικώς θεάματα από το σύνολο της μίζερης -μα πάντα απρόβλεπτης, το ομολογώ- νέας πραγματικότητας είναι πρώτον, τα κέντρα της μαζικής διασκέδασης, ιδίως εκείνα που φιλοξενούν χορούς και συνεσιώσεις, και δεύτερον, τα γαμήλια γλέντια γενικά. Όποτε ο καθένας, νομίζω, πως μπορεί να φανταστεί το άθροισμα που συνεπάγεται η πρόσθεση των δυο παραπάνω σύγχρονων φαινομένων σε μία αυγουσιάτικη βραδιά, σε κάποιον καταπατημένο, αλλά μαγευτικό, αιγιαλό, στο γάμο κάποιων φίλων.

Στο μυστήριο αυτό προσκλήθηκα αιφνιδιαστικά κι ούτε που πρόλαβα να σκαρφιστώ μία δικαιολογία και κάπως έτσι πήγα σπρωγμένος από κάποια υποχρέωση, την οποία, ούτε τότε μα ούτε ετούτη τη στιγμή, μπορώ να προσδιορίσω. Στην εκκλησία συνάντησα έναν παλιό συμμαθητή και θυμηθήκαμε ένα σωρό γελοίες ιστορίες. Ύστερα στο τραπέζι, όμως, τον απέφυγα, φοβούμενος μη πάθει κανένα σάκχαρο η μνήμη μου από την πολλή τη νοσταλγία.

«Της νύφης είσαστε ή μήπως του γαμπρού;» Σκέφτηκα να τους πω, του κανενός, μα είπα, και των δύο. Με τοποθέτησαν ανάμεσα σε δυο ζευγάρια άγνωστα, άγευστα και διαφανή και μια παλιά μου γκόμενα, που μάλλον θεώρησε τη σύμπτωση αυτή σημαδιακή και είπε να το δείξει. Μέχρι να καταφτάσει ο Φερδινάνδος και η Ισαβέλλα μες στην αίθουσα, είχα καταναλώσει ήδη σαν καλό παιδί όλο το φαγητό μου και άρχισα να παρατηρώ τους καλεσμένους και τους συγγενείς σα να ήμουνα στο τσίρκο.

Από τους υπόλοιπους συνδαιτυμόνες, πιστεύω πως, οι μισοί τουλάχιστον ήταν ανθρωποφάγοι. Και από εκείνους που δεν ήτανε και πάλι περίπου οι μισοί (το ένα τέταρτο σχεδόν του πληθυσμού) είχαν, έστω για μια φορά, γευτεί το κρέας του ανθρώπου. Και βάζω στοίχημα πως στους μισούς από αυτούς (στο ένα όγδοο του συνόλου, δηλαδή), όσο και αν προσπαθούσαν να το κρύψουν, τους άρεσε πολύ ετούτος ο μεζές και με μεγάλη ευχαρίστηση θα τον ξαναδοκίμαζαν στο μέλλον. Έτσι, μόλις συνειδητοποίησα πως θα μπορούσα άνετα να συμπεριληφθώ στο διαιτολόγιο τόσων πολλών από αυτούς, που είχαν εκείνη τη βραδιά τις νέες Βερσαλλίες πλημμυρίσει, ζήτησα ταπεινά συγνώμη από το τραπέζι μου κι εξαφανίστηκα υπό το φως των προβολέων.

Την ώρα, όμως, που έβαζα το κλειδί στη μηχανή, θυμήθηκα πως είχα φύγει χωρίς να ευχηθώ στους ευτυχείς νεόνυμφους τα τυπικά, πράγμα που η ανατροφή και οι τρόποι μου δύσκολα συγχωρούνε. Έτσι επέστρεψα στην αίθουσα και άρχισα να ψάχνω το ζευγάρι της χρονιάς. Ωστόσο, το επικοινωνιακό restart, που είχα μόλις κάνει, έκανε την αποστολή μου να μοιάζει υπεράνθρωπη, αφού το πλήθος αφενός με πανικόβαλε κι αφού αφετέρου η νύφη κι ο γαμπρός είχανε ξαφνικά αφαιρεθεί από το πλάνο της γαμήλιας δεξίωσης.

Κι ενώ όλοι τώρα προσπαθούσαν να δώσουν λύση στου μυστηρίου το μυστήριο, οι δυο συμπέθεροι είχαν ήδη αρπάξει το μικρόφωνο κι εξέπεμπαν δελτίο έκτακτο θυελλωδών ανέμων.

Μέσα σε λίγη ώρα το γαμάδικο είχε σχεδόν εκκενωθεί κι από τους καλεσμένους μονάχα εγώ και άλλοι τέσσερις –ανάμεσά τους κι εκείνο το παλιό μου περιστατικό, που λέγαμε- είχαμε απομείνει. Όλοι μας συνεχίσαμε να πίνουμε αγόγγυστα, για άλλο λόγο πιστεύω ο καθένας, μέχρι που τελικά κάποια στιγμή ξημέρωσε και το προσωπικό μας πέταξε στο δρόμο. Το φως του ήλιου, που σαδιστικά ανέτειλε, μας έστειλε μια ώρα αρχύτερα στα σπίτια.

«σε όλα τα κράτη»

Όταν του αφαίρεσαν το δίπλωμα, και αναγκάστηκε να δώσει και πάλι εξετάσεις, ορκίστηκε –σε τι δεν έχει σημασία πια- πιωμένος να μην οδηγήσει ποτέ ξανά αυτοκίνητο. Του άρεσε αλήθεια τόσο πολύ να οδηγεί και αλλοίμονο, γούσταρε και να πίνει. Όμως, αν ήθελε τις δυο αυτές θνητές χαρές κι άλλο να απολαμβάνει, έπρεπε κάτω από άλλες, πιο νόμιμες επήρειες να συνεχίσει να κρατάει το τιμόνι του και στο εξής να επιστρέφει σίτι με τρόπο τέτοιο, που να επιτρέπει το αίμα με το αλκοόλ του χωρίς κινδύνους να μπερδεύεται. Δοκίμασε τα πάντα, κι αν κάποιος πει πως έντεχνα προσπάθησε να απαλλαγεί του όρκου του, σίγουρα τότε θα τον έχει αδικήσει. Όλοι του έλεγαν να κόψει το ποτό, δήθεν πως νοιάζονταν για την πορεία της υγείας του, μα οι πιο πολλοί θέλαν απλά να μην τον ξαναδούν να οδηγεί - έτσι μονάχα για το δικό τους το καλό πάντα φροντίζουν όλοι. Κι όμως αυτός, αν και με μέτρο στη ζωή του συνέχεια υπερέβαλε, δικαίωμα δεν έδωσε ποτέ να του αμφισβητήσουν των συνηθειών του των κακών την ιερή συνέπεια. Όσπου κατέληξε μοιραία, μέσω του διαχωρισμού των δύο σιαμαίων μα άσπονδων παθών, να βρει μια λύση σολομωνική και σολομώντεια. Είτε να οδηγεί για ώρες χωρίς διακοπή, μέχρι που να μεθά για τα καλά από τα ατέλειωτα χιλιόμετρα, είτε να πίνει χωρίς σταματημό, με την ελπίδα του αλκοόλ οι παρενέργειες στο τέλος ταξίδι να τον πάνε.

Και όπως έλεγε κι ένας παλιός, κάθε φορά που έπινε κι αυτός λιγάκι παραπάνω, «Μη με ρωτάς που βρίσκομαι! Είμαι σε όλα τα κράτη!».

μου αρέσει να μαλώνω

Μου αρέσει να μαλώνω. Δεν εννοώ με αυτό πως θέλω συνέχεια και με όλους να τσακώνομαι. Μα, όταν βλέπω τα πράγματα πως φτάνουνε στο απροχώρητο, το βρίσκω πάντα προτιμότερο να έρχομαι σε ρήξη, παρά να ψάχνω τρόπους να συμβιβαστώ ή άλλες ενδιαμέσες οδούς μάταια να προτείνω. Είναι πολλοί αυτοί, από τους οποίους έχω πια απομακρυνθεί, αν και στο παρελθόν έχουμε συνυπάρξει σε καταστάσεις τέτοιες, που θα μας είχαν δέσει για πάντα με ιερούς δεσμούς, αν ίσως είχανε αποφευχθεί κάποιες ανόητες και περιττές κουβέντες. Πολλές φορές αφήνω να ξεχαστούν οι αφορμές αυτών των χωρισμών, μα ύστερα ξαναθυμάμαι τις αιτίες, ρίχνοντας μόνο μια ματιά στα άλμπουμ με τις παλιές φωτογραφίες που γλίτωσαν το παρανάλωμα της μνήμης μου. Η μνήμη μου είναι πυρομανής, το ομολογώ, κι οι αναμνήσεις μου ιδανικό προσάναμμα.

Επίσης, μιας κι έχω ήδη μετανιώσει ακριβά κι έχω πολύ πικρά στο παρελθόν πληρώσει ανώφελες, αλλά σχεδόν θανατηφόρες, εμμονές, αφήνω της προσωπικής ζωής μου τα φαντάσματα έξω ακόμα κι από ετούτης της σελίδας το ξασπρισμένο περιθώριο. Όσο κι αν κάποια από αυτά θα το ήθελαν πολύ ακόμα να στριμώχνονται ανάμεσα στις λέξεις μου και στη σκιά της στίξης. Κάποια –μην έχοντας κάτι, προφανώς, καλύτερο να κάνουνε- βρικολακιάζουν κι έρχονται να μου ταραξούνε της αρμονίας μου τις γραμματοσειρές, μα ευτυχώς το πρόγραμμα ανίχνευσης στο τέλος τα ξορκίζει.

Μου αρέσει να μαλώνω. Και τότε ακόμα που χωρίζουμε σα φίλοι, αφού εξάλλου τίποτα δεν έχουμε άλλο να χωρίσουμε. Πολύ καλύτερος ένας μικροπρεπής μα ειλικρινής καυγάς από μια ψεύτικη, δήθεν περήφανη, συγχώρεση. Εξάλλου, τι έχουμε να χάσουμε; Έτσι κι αλλιώς για απώλεια μιλάμε.

κάποιος είχε ξεχάσει ένα παράθυρο ανοιχτό

Από παλιά πάντα με τρόμαζε και με γοήτευε ταυτόχρονα το να επισκέπτομαι μέσα στη νύχτα τα σχολεία. Κυρίως κατά την περίοδο των διακοπών και μάλιστα αυτών των Χριστουγέννων. Το ξέρω, ως πράξη, είναι οπωσδήποτε παράνομη. Άλλωστε, αφού αναγκάζομαι να παραβιάζω πόρτες, κλειδαριές, μάλλον μιλάμε για διάρρηξη.

Ωστόσο, ποτέ μου δεν το έκανα για κακό σκοπό. Ούτε να κλέψω κιμωλίες ήθελα, ούτε να βανδαλίσω τα θρανία τους. Γούσταρα μόνο για λίγο να αφουγκραστώ αυτό το μυστηριακό κενό που μένει σε έναν πολύβουο και πολυσύχναστο δημόσιο χώρο, όταν οι ημερόβιοι πληθυσμοί του τον εγκαταλείπουνε. Περίπου για τον ίδιο λόγο μου άρεσε να πηγαίνω το χειμώνα στα νησιά, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Νομίζω πως έχω ήδη, με αυτόν τον τρόπο, επισκεφτεί περίπου τα μισά από τα λύκεια και τα γυμνάσια της πόλης. Να επισημάνω πως αποφεύγω τα δημοτικά, αφού ακόμα και εγώ, που πάω μια ζωή γυρεύοντας, τόσο εφιαλτικά άγρια σκηνικά στ' αλήθεια δεν τα αντέχω - όποιος έχει θαυμάσει μες στο σκοτάδι παιδικές ζωγραφικές νομίζω με καταλαβαίνει.

Τις περισσότερες φορές πηγαίνω μόνος μου, αν και έχουν υπάρξει περιπτώσεις που έτυχα κάποιας καλής και υπομονετικής παρέας. Κάποτε, μάλιστα, μια φίλη μου το πρότεινε, χωρίς να την έχω πιο μπροστά για τις παράξενες αυτές συνήθειές μου ενημερώσει. Πίστεψα τότε πως είχα βρει μια αδερφή ψυχή, μα ακόμα εκείνη τη βραδιά παλεύω να ξεχάσω. Μια άλλη φορά εισβάλαμε με δυο παλιούς συμμαθητές στο ίδιο το παλιό μας το σχολείο. Μείναμε εκεί ως το πρωί, ήπιαμε και μεθύσαμε. Ο ένας από αυτούς κάποια στιγμή αποκοιμήθηκε πάνω στην έδρα του διδάσκοντος, ενώ ο άλλος έγραφε στον πίνακα την ιστορία της ζωής του.

Την τελευταία φορά που το δοκίμασα ήταν πριν τρία χρόνια, το βράδυ της Πρωτοχρονιάς. Δε σκόπευα, ασφαλώς, ο νέος χρόνος να με βρει μόνο μου μες στην τάξη, αλλά υπήρξε κάτι εκείνη τη βραδιά, το οποίο μοιραία με επηρέασε για όλο το 2010.

Έμενα τότε στα Παλιά. Σε μία από τις πρώτες κιόλας βόλτες μου είχα προσέξει πως υπήρχε εκεί στη γειτονιά ένα μικρό σχολείο. Έτσι, την ώρα που όλοι στην πόλη ετοιμάζονταν να βάλουν τα καλά τους, εγώ σκαρφάλωνα τα

κάγκελα και ξεκινούσα αμετανόητος τη νέα μου ανώφελη γενναία εξερεύνηση. Κάποιος είχε ξεχάσει ένα παράθυρο ανοιχτό και έτσι ίσως πιο εύκολα από ποτέ στο παραβατικό μου παρελθόν τρύπωσα μες στο κτίριο.

Είδα σε μια καρέκλα κρεμασμένο ένα δερμάτινο παλτό και σκέφτηκα πως κάποιος αφηρημένος μαθητής την ώρα εκείνη μάλλον θα κρυώνει. Αν είχα προσέξει λίγο καλύτερα το μέγεθός του, ίσως και να προλάβαινα εγκαίρως να απομακρυνθώ από αυτήν την περιπέτεια.

Ανέβηκα τη σκάλα και έφτασα στις αίθουσες του δεύτερου ορόφου. Βρήκα κάπου πεσμένο ένα τετράδιο, άναψα το τσιγάρο μου και αφού άραξα κοντά σε ένα παράθυρο που φωτιζόταν γενναιόδωρα από το φως του δρόμου, άρχισα να το ξεφυλλίζω, λες και υπήρχε κάτι πράγματι σε αυτό που να με ενδιαφέρει. Ήταν γεμάτο αριθμούς και σχήματα και αναπόφευκτα γρήγορα το βαρέθηκα. Πριν το πετάξω πίσω στη θέση του ξανά, είδα στην τελευταία του σελίδα να είναι γραμμένο τουλάχιστον καμιά πενηνταριά φορές το όνομα κάποιου κοριτσιού. Αναρωτήθηκα αν ήταν κάποιο είδος τιμωρίας. Κάτι θυμήθηκα και γέλασα.

Και τότε άκουσα πολύ κοντά μου μια φωνή, «Μου δίνεις τη φωτιά σου;».

μια γειτονιά

Όταν αφήνω στο σπίτι το αυτοκίνητο και κατεβαίνω στο κέντρο με τα πόδια, κάθε φορά διαλέγω κι άλλη διαδρομή και πάντα όλο και κάτι, που δεν είχα ως τότε δει, στο δρόμο ανακαλύπτω. Υπάρχει, όμως, μία γειτονιά που, όταν στ' αλήθεια αναζητώ κάτι καινούριο να γνωρίσω, συνήθως προτιμώ να επισκέπτομαι, αφήνοντας τα βήματά μου προς αυτήν τυχαία να με πάνε.

Εκεί, σε αυτήν τη μαγική τη γειτονιά, μπορεί κανείς να δει και να θαυμάσει κάποια από τα πιο περίεργα μυστηριώδη σπίτια.

Υπάρχει, ας πούμε, «το σπίτι των παιδιών», όπου για κάποιο λόγο, εδώ και αιώνες κατοικούν μονάχα πιτσιρικά. Κανείς ποτέ δε νοιάστηκε γιατί δε μεγαλώνουν. Κανείς δε ρώτησε ποτέ πού είναι οι γονείς τους. Περαιστικοί αργόσχολοι στέκονται και κοιτάζουν που παίζουν στην αυλή αμέριμνα χωρίς να υπάρχει μια φωνή να βγει να τους φωνάξει, «Γρήγορα, στα κρεβάτια! Είναι αργά. Δε θα ξυπνάτε αύριο, να πάτε στο σχολείο.»

Ένα άλλο σπίτι αλλόκοτο βρίσκεται δύο βήματα λιγάκι παρακάτω. Είναι «το σπίτι του χαμένου έρωτα» και αν και δε μένει μόνιμα κανείς, κι όμως έχει περάσει από αυτό όλη σχεδόν η πόλη. Το σπίτι αυτό το επισκέπτονται ζευγάρια χωρισμένα και μόνο αφού περάσει χρόνος αρκετός από το χωρισμό τους. Έρχονται εδώ και ζουν μαζί για μια και μόλις μέρα, ξαναθυμούνται τα παλιά και το νεκρό τους έρωτα για λίγο ανασταίνουν.

Εδώ κοντά είναι και αυτό «το σπίτι με τα αγάλματα», που οι άνθρωποι το θεωρούν πως είναι στοιχειωμένο. Ζούσε εδώ μια οικογένεια, μα τώρα έχει πετρώσει. Από το ανοιχτό παράθυρο μπορεί οποιοσδήποτε να δει, φτάνει μονάχα εύκολα με αυτά να μη τρομάζει, τη μάνα, τον πατέρα, τα τέσσερα παιδιά και τη γιαγιά ακόμα να κάθονται ασάλευτοι και χαμογελαστοί γύρω από το κυριακάτικο αιώνιο τραπέζι.

Τίποτα το ξεχωριστό στα σπίτια αυτά από έξω δεν υπάρχει. Κι όποιος περνάει βιαστικά τίποτα το παράξενο ποτέ του δεν προσέχει.

Ξέρω πολλούς που έχουνε όλη τη Γη γυρίσει. Που αν και ταξιδέψανε παντού, ζουν πάντα σαν τουρίστες. Που όλα τα γνωρίζουνε, κι όμως, την ίδια αυτή την πόλη τους αρνούνται να κοιτάξουν. Τρέχουν μονάχα από το σπίτι στη δουλειά, την πόλη προσπερνάνε. Λες και υπάρχει κάτι πέρα από τη ζωή που να τους κυνηγάει.

Γι' αυτό σας λέω, αφήστε το αυτοκίνητο. Βγείτε και περπατήστε!

Λίγο η μακρινή τσιγγάνικη καταγωγή, λίγο το απροσάρμοστο του πνεύμα, έχει αναπτύξει από καιρό ένα ταλέντο μοναδικό και απaráμιλλο. Πάνω από τρία βράδια στο ίδιο μέρος σπάνια κατορθώνει πια να διανυκτερεύσει και από το διαμέρισμα του ενός στου άλλου φίλου μετακινείται διαρκώς. Έχει ήδη υπεξαιρέσει μες στις τσέπες του ένα σωρό κλειδιά, που τα ακούς σε κάθε βήμα του να κουδουνίζουνε χαρμόсуνα, μάταια να προειδοποιούν από μακριά για την θρασεία, μα τόσο λίγο δυστυχώς αναμενόμενη νέα επίσκεψη του.

Λες και είχε βάλει με όλη την πόλη στοίχημα εξόχως υπεράνθρωπο να φιλοξενηθεί σε κάθε σπίτι διαθέσιμο, σε κάθε ελεύθερο κρεβάτι. Τον συναντάς Παρασκευή μεσημεράκι στα Παλιά και τον ρωτάς αν έχει κάποια σχέδια για το σαββατοκύριακο. «Θα πάω να μείνω στο σπίτι κάτι φίλων στη Νεάπολη, που έχει μπαλκόνι με ωραία θέα σε μια μάντρα με αυτοκίνητα. άμα γουστάρεις, πέρνα!». Τη στήνει στα πρακτορεία τις παραμονές και μόλις δει κάποιον γνωστό να βγάζει εισιτήριο, τον πλησιάζει κι άρχιζε τα δικά του: «Φεύγεις; Που πας; Και ποιος θα σου ποτίζει τα φυτά; Στους τοίχους σου παρέα ποιος θα κάνει;».

Μία ομάδα φοιτητών, λίγο για πλάκα - λίγο για να περάσουν κάποιο μάθημα, έκανε τις προάλλες μια εργασία κι έβγαλε, λέει, το συμπέρασμα πως έχει ο φίλος μέσα στα τελευταία δέκα χρόνια κοιμηθεί στα δύο πέμπτα των σπιτιών της πόλης. Χωρίς να υπολογιστούν τα ακατοίκητα κι όλα τα παρανόμως στοιχειωμένα.

στην Πανεπιστημίου ανάποδα

Συνήθως τις αποφεύγω τις λεπτομερείς περιγραφές, μα για το φίλο μας το Χάρη θα κάνω μια εξαίρεση – θα δείτε, υπάρχει λόγος. Ο Χάρης είναι τριανταεπτά ετών, αδύνατος σαν σκελετός, μαυριδερός σαν γύφτος, μετρίου αναστήματος, σχεδόν πάντα αχτένιστος, πάντα τσαλακωμένος και γενικά καλό παιδί, ευγενικό και λιγομίλητο. Από τα άτομα αυτά που σπάνια συχνάζουν στα βιβλία και καταφέρνουν να ζουν μια μυστική ζωή, αόρατοι σχεδόν από τις βάνουσες ματιές των άλλων των ανθρώπων. Μόνο που ο φίλος συγκεντρώνει τρία μοιραία ελαττώματα που οι συγγραφείς ποτέ δε συγχωρούνε. Πρώτον, βλέπει όνειρα πολλά. Δεύτερον, συνήθως τα θυμάται. Και τρίτον και χειρότερο, διαλέγει να τα αφηγηθεί πάντα στον λάθος άνθρωπο.

«Γνωρίζεις από όνειρα;» ήρθε ένα βράδυ και με ρώτησε τραβώντας νευρικά το διπλανό σκαμπό και ρίχνοντας τριγύρω βλέμματα ανήσυχα σα να τον κυνηγάνε.

Μου έλεγε, θυμάμαι, η γιαγιά μου πως τα άσχημα το όνειρα πρέπει να τα διηγίμαστε μονάχα το πρωί, για να ξορκίζουμε έτσι το κακό με το άγιο φως της μέρας και τον ανυποψίαστο ακροατή να μην τρομοκρατούμε, είπα και δείχνοντάς του το ρολόι πάνω από το μπαρ συμπλήρωσα, μήπως λοιπόν να περιμένουμε, σε λίγο ξημερώνει;

Αλλά ο Χάρης ανυπόμονος, αψήφησε όλες της γιαγιάς τις συμβουλές και άρχισε να αφηγείται: «Είχα που λες κατέβει στην Αθήνα και λέω, δεν πάω και μια βόλτα από το Σύνταγμα να δω τι παίζει με αυτούς τους Αγανακτισμένους. Και ανεβαίνω λέει πάνω στο ποδήλατο –άγνωστο πώς το είχα κουβαλήσει εκεί κάτω- και αρχίζω να κατηφορίζω την Πανεπιστημίου.»

Μάλλον θα πήγαινες ανάποδα, τον διακόπτω βλακωδώς.

«Ρε Γιάννη! Όνειρο ήτανε, γαμώτο! Που λες και φτάνω τελικά στο Σύνταγμα, οπού γινόταν ο κακός χαμός! Αλήθεια τόσο κόσμος σε όνειρο ποτέ δεν έχω ξαναδεί! Και όλοι τους κάτι κάναν: κουβέντιαζαν, μαγείρευαν, έπαιζαν, τραγουδούσαν. Σου λέω, επανάσταση! Πάρκαρα το ποδήλατο και χώθηκα αμέσως και εγώ ανάμεσα στο πλήθος. Κι εκεί που χάζευα το κίνημα, αναζητώντας μήπως βρω κι εγώ κάποιον ρόλο να παίξω, βλέπω έναν τύπο

απέναντι μου ξαφνικά να στέκεται και έκπληκτος πολύ να με κοιτάζει. Δεν πρόλαβα να αναρωτηθώ γιατί και τότε αυτός με δείχνει στους υπόλοιπους και βάζει μια φωνή: Παιδιά, κοιτάξτε! Ο Πάγκαλος! Για μια στιγμή απόλυτη σιωπή σαρώνει την πλατεία και όλοι τους καρφώνουνε ταυτόχρονα τα μάτια τους σε μένα. Ούτε που πρόλαβα να διαμαρτυρηθώ, άχνα δεν πρόλαβα να βγάλω και είδα τους όλους να χιμούνε πάνω μου να με κατασπαράξουν.»

Τι λες, ρε Χάρη, τώρα; Και μετά;

«Τι και μετά; Εσύ, τι λες να έγινε μετά; Ξύπνησα ιδρωμένος.»

Λίγες μέρες αργότερα, μια «φίλη» έγραψε στον τοίχο της, «δε γίνεται, γαμώτο, να περάσω από το Σύνταγμα, χωρίς να φοβηθώ μη με περάσουν οι μεν για μειοδότες και οι δε με θεωρήσουν γρανάζι του συστήματος». Οι φόβοι και των δυο στο τέλος αποδείχθηκαν αβάσιμοι. Μέσα Ιουλίου το κίνημα τις εργασίες του διέκοψε και έδωσε σαν σινεμαδάκι ραντεβού για τις αρχές Σεπτέμβρη.

ποιός φοβάται τη σιωπή;

Την άλλη μέρα πέρασα από το μαγαζί του Ν. Γ. για να του επιστρέψω τα χρήματα που μου είχε δανείσει πριν φύγω για το Βέλγιο. Ήταν μια ευχάριστη έκπληξη για αυτόν, αν και δεν κατάλαβα για ποιο πράγμα χάρηκε πιο πολύ. Για μένα που με ξαναείδε, ενώ με είχε ξεγραμμένο ή για τα τέσσερα εκείνα κατοστάρικα που νόμιζε πως δε θα τα ξαναέβλεπε ποτέ; Του τα επέστρεψα μαζί με ένα μικρό δώρο καθαρά συμβολικό -φόρο τιμής στα ξεπερασμένα και αφελή μέτρα προστασίας των υπέρλαμπρων δυτικοευρωπαϊκών μουσείων- κι αφού τον ευχαρίστησα για ακόμα μια φορά, του πρότεινα να κλείσει το κατάστημά του, όπου άλλωστε ποτέ κανένας δεν πατούσε, και να πάμε κάπου να πιούμε έναν καφέ σαν άνθρωποι.

Έψαχνα τότε ακόμα απεγνωσμένα πρόθυμους ακροατές των περιπετειών μου, πιστεύοντας πως θα τις ξεφορτωνόμουν και μόνο με το να μιλάω σε άλλους για αυτές.

Το μαγαζί είχε ανοίξει όσο έλειπα εγώ και μέχρι να επιστρέψω είχε ήδη γίνει στέκι για αρκετούς από αυτούς που δεν φοβόντουσαν να πάνε μόνοι για καφέ χωρίς να τους παρεξηγήσουν. Εκείνο το πρωί, ο Ν. Γ. κι εγώ ήμασταν ο εξηκοστός και ο εξηκοστός πρώτος αντίστοιχα πελάτης του καφενείου εκείνου, που κάποιος, προφανώς αστειευόμενος, το είχε ονομάσει «η Άρνηση». Καθίσαμε στην άκρια ενός στενόμακρου ξύλινου τραπεζιού, δώσαμε την παραγγελία μας κι αρχίσαμε αμέσως να τα λέμε.

Όμως τα λόγια μας με δυσκολία έφταναν από το στόμα του ενός ως τα αυτιά του άλλου, αφού η μουσική, που από τα μετέωρα ηχεία πλημμύριζε το χώρο, είχε ήδη σχηματίσει ανάμεσά μας ένα έντεχνο, αόρατο μα τόσο συμπαγές, ηχώφραγμα, που μόνο ίσως με κραυγές ήτανε δυνατό να σπάσει.

Ο Ν.Γ. έσπευσε για λογαριασμό του καταστήματος να απολογηθεί λέγοντας πως όταν άνοιξε η «Άρνηση» οι ιδιοκτήτες της, άνθρωποι που ήρθαν από αλλού, είχαν αποφασίσει να φτιάξουνε ένα καφέ του οποίου οι πελάτες θα είχανε τη δυνατότητα να γράψουν, να διαβάσουν, ακόμα και να μιλήσουν μεταξύ τους χαμηλόφωνα, χωρίς να βάζουν με το ζόρι την πρωινή τους τη διάθεση κάτω από την μελωδική επικυριαρχία κάποιων τραγουδιών που οι ίδιοι ίσως και ποτέ δε θα είχαν επιλέξει.

Γρήγορα όμως το μετάνιωσαν, αφού είδαν τις πρώτες εβδομάδες λειτουργίας να περνούν μπροστά από αδειανά καθίσματα και από υποψήφιους θαμώνες που άνοιγαν την πόρτα, κοπάνησαν τα μούτρα τους πάνω στην εκκωφαντική σιωπή του μαγαζιού και ύστερα ρωτούσαν ντροπαλά «έχετε ανοίξει ή να περάσουμε αργότερα;». Έτσι αναγκάστηκαν να ανοίξουν το ραδιόφωνο, αλλά προσπάθησαν και πάλι να κρατήσουν την έντασή του χαμηλά, έτσι ώστε η μουσική να υπάρχει ως ένας ταπεινός και διακριτικός σχολιασμός πίσω από τις σκέψεις και τις κουβέντες των ανθρώπων.

Δεν άργησε, ωστόσο, να χάσει και πάλι η προσφορά τη μάχη με τη ζήτηση, αφού ακόμα και οι ελάχιστοι πελάτες τους δεν δίσταζαν να τους επισημάνουν πόσο ψυχρός, γυμνός και αδιάφορος τους φαίνεται ο χώρος, ενώ αρνούσαν να δεχτούν πεισματικά πως το ήσυχο εκείνο σκηνικό το μόνο που έκανε ήταν να ξεγυμνώνει την αδιαφορία των ίδιων τους των συζητήσεων και την ψυχρότητα των προβληματισμών τους. Και κάπως έτσι βρεθήκαμε να πίνουμε τον καφέ μας και να κουβεντιάζουμε μέσα στον άφρενο ρυθμό των μουσικών επιλογών που η αόρατος αρχή, που λέει πως στον τόπο αυτόν μόνο ο πελάτης κι ο νεκρός έχουνε πάντα δίκιο, μας είχε επιβάλει.

Ο Ν.Γ. δεν ήθελε να με στενοχωρήσει και δείχνοντας μου ένα άδειο τραπεζάκι έξω από το μαγαζί μου πρότεινε, παρά το ελαφρύ μα επίμονο συνάχι του, να μετακινηθούμε. Μαζέψαμε τους καπνούς και τους καφέδες μας, φορέσαμε και πάλι τα παλτά μας και βγήκαμε έξω στο πεζοδρόμιο.

«Ξέρεις γιατί γίνεται αυτό», με ρώτησε καθώς ακούμπαγε την πλάτη του πάνω στην τζαμαρία που παλλόταν από τα μέσα ντεσιμπέλ και κόντευε να σπάσει.

Γιατί στη χώρα αυτή όλοι φοβούνται τη σιωπή, απάντησα έχοντας ακόμα στο μυαλό μου τα ήσυχα καφέ των Βρυξελλών, όπου μπορούσες ακόμα και να αφουγκραστείς τον ήχο του φιλιού, την ώρα που τα χείλη ξεκολλούσαν, από το κρυμμένο, εκεί στο βάθος, παράνομο ζευγάρι.

«Σωστά», αυτός επιδοκίμασε, «γιατί όλοι, όταν βρεθούνε μόνοι τους, αρνούνται να δώσουν προσοχή στη σκέψη τους και όταν είναι με παρέα, τρομάζουν μήπως οι παύσεις ανάμεσα στα λόγια αποκαλύψουν τις πραγματικές προθέσεις. Έχεις ποτέ προσέξει πως όταν μια παρέα συζητά και ξαφνικά κανείς δεν έχει κάτι άλλο να προσθέσει, τότε πάντα ο πιο δειλός από αυτούς πετάγεται για να διαλύσει αυτήν την παύση όσο πιο γρήγορα μπορεί κατά κανόνα ξεστομίζοντας την πιο μεγάλη κουταμάρα; Κάποτε έλεγαν πως όταν η παρέα σταματάει να μιλά, τότε είναι κάποιος άγγελος που από δίπλα

της περνάει. Τώρα όλοι βλέπουνε στη σιωπή τον διάβολο και προσπαθούν με όποιο τρόπο μπορούν από το τραπέζι μακριά να τον ξορκίσουν. Και να το ξέρεις, τα πιο καλά κρυμμένα μυστικά μέσα σε αυτές τις παύσεις είναι που αποκαλύπτονται. Όταν κανείς δε βρίσκει τι να πει, μόνο και μόνο για να ξορκίσει τον τρόμο της σιωπής, λέει εκείνο τελικά που θα έπρεπε ίσως μέσα του για πάντα να φυλάξει.»

Αφού ο Ν.Γ. ολοκλήρωσε το σοφό αυτόν συλλογισμό, άναψε το τσιγάρο του κι άρχισε να πίνει τον καφέ που είχε ήδη κρυώσει. Εγώ δεν έβρισκα κάτι να συμπληρώσω σε αυτά, αφού, αν και δεν τα είχα όλα αυτά έτσι ποτέ σκεφτεί, σίγουρα πάντως συμφωνούσα. Τέλειωσα τον δικό μου τον καφέ, έστριψα σχολαστικά ακόμα ένα τσιγάρο, έριξα μια προσεχτική ματιά πάνω-κάτω στο δρόμο, κοίταξα τον Ν.Γ. για άλλη μια φορά, πήγα κάτι να πω, μα αμέσως το μετάνιωσα. Αυτός, πλέον αμίλητος, έμοιαζε να παρατηρεί τον τοίχο απέναντί του. Για μια στιγμή ένιωσα στ' αλήθεια πως βαριέμαι. Καλύτερα να σηκωθώ να φύγω, σκέφτηκα. Μήπως να του τω πω; Όχι, όχι δεν πρέπει. Αλλά γιατί; Όλο και κάποιος καλοθελητής στο τέλος θα βρεθεί να του το πει. Κάποτε σίγουρα θα το μάθει. Γιατί όχι εκείνη τη στιγμή; Γιατί όχι από εμένα; Τον σκούνητηξα. Γύρισε και με κοίταξε. Μάντεψε, είπα, ποια συνάντησα τυχαία στην Αμβέρσα!

το σπίρτο

Ήμουν πολύ μικρός. Νομίζω πως ούτε σχολείο δεν πήγαινα ακόμα. Δεν το λέω για να δικαιολογηθώ. Και λίγο μεγαλύτερος να ήμουν, μάλλον ως βουβός και αποσβολωμένος θεατής και πάλι θα το παρακολουθούσα. Μπορεί να μην ήτανε δικιά μου η ιδέα. Μπορεί και να ψιθύριζα ένα, «όχι, ρε παιδιά, κρίμα είναι το καημένο», έτσι δειλά, αθόρυβα. Ίσα-ίσα να το ακούσω μόνο εγώ, να έχω μετά να το θυμάμαι, όταν θα έπεφτα τη νύχτα στο κρεβάτι μου και η εικόνα του παραναλώματος θα τρύπωνε εφιαλτικά κάτω από τα σεντόνια.

Τα περισσότερα από εκείνα τα παιδιά, τα μέλη εκείνης της εγκληματικής παρέας, ζούνε ακόμα στην παλιά μου γειτονιά. Τους βλέπω. Με κάποιους ακόμα λέμε ένα «γεια». Οι πιο πολλοί έχουν παιδιά στην ηλικία που τότε ήμασταν εμείς – αναρωτιέμαι, στ' αλήθεια με τι είδους ιστορίες τα ταΐζουν. Είμαι απολύτως σίγουρος, πως αν τους έπιανα ποτέ και τους ρωτούσα, «θυμάστε ρε τι κάναμε, τότε, εκεί, στο πάρκο», θα σήκωναν τους ώμους τους, αλλού θα γύριζαν το βλέμμα. Ίσως και να βρισκόταν κάποιος έστω λιγάκι πιο θρασύς, έστω λίγο πιο τολμηρός στην καθημερινή τη μάχη με τη μνήμη του από όλους τους υπόλοιπους, που να μου απαντούσε: «Έλα μωρέ! Αφού ήμασταν μικρά παιδιά. Παιχνίδι ήταν όλα. Πάει τώρα. Μεγαλώσαμε. Τώρα είμαστε άλλοι».

Και πάλι δεν ξέρω αν μπορέσω να του φέρω αντίρρηση. Ίσως ξανά κάτι να ψιθυρίσω. Όχι από φόβο ετούτη τη φορά. Όχι, καμία σχέση. Μα πιο πολύ από δισταγμό. Δε λέω, ίσως να έχει δίκιο. Αναγνωρίζω του παιχνιδιού το κίνητρο την ώρα που κάποιος επιτήδειος άρπαξε από τα πόδια ένα γατί και το έδεσε στο δέντρο. Το ξέρω, ήμασταν μικροί και τώρα πάει, μεγαλώσαμε. Τώρα ποιος θα έτρεχε στο σπίτι του να φέρει το μπουκάλι με το οινόπνευμα, να λούσει ένα άμοιρο τετράποδο, την ώρα που πάλευε να απελευθερωθεί από τα δεσμά της τρυφερής κακίας μας; Πραγματικά, μπορεί και να είμαστε άλλοι.

Μόνο το σπίρτο εκείνο -δε θυμάμαι ποιος από όλους μας το πέταξε- που αντί να κάψει πάγωσε για πάντα τα όνειρά μας, δεν ξέρω αλλά νομίζω πως το έχω ξαναδεί. Πρέπει να είναι το ίδιο σπίρτο ακριβώς, που χθες το βράδυ έκαιγε πλάι στο παράθυρό μου. Αυτό που τώρα, ετούτη τη στιγμή, εδώ ακριβώς, κάτω από τα μάτια μου, τα βλέφαρά μου ακόμα τσουρουφλίζει.

το πραξικόπημα

Αθήνα, Καλοκαίρι του 2011. Την ώρα που ένα λαμπρό επιτελείο από λογιστές, υπολογιστές και ανθυπολογιστές επεξεργάζεται το νέο σχέδιο οριστικής διάσωσης της χώρας, ο ανοικονόμητος λαός αυτής –ή έστω μια εκλεκτή αντιπροσωπευτική μερίδα του- διαδηλώνει σε δρόμους και πλατείες την αντίθεσή του γενικά. Μέσα σε αυτό το σκηνικό κάποιος λίγο πιο σοβαρός στρατός θα είχε ήδη κάνει πραξικόπημα, μέσα σε αυτόν τον πανικό κάποιος λίγο πιο αξιοπρεπής λαός θα είχε επαναστατήσει.

Ο ήρωάς μας, φοιτητής από την Πάτρα, έρχεται στην Αθήνα νομίζοντας πως θα ζήσει κάτι πολύ ιστορικό –κάτι σαν την πτώση του τείχους του Βερολίνου ή έστω κάτι σαν την ανέγερσή του- μα τελικά παρασύρεται από τη γοητεία του κλεφτοκυνηγητού και του πετροπολέμου. Πριν, ευτυχώς, προλάβει να απογοητευτεί γνωρίζει την ηρωίδα μας μέσα σε ένα ροζ συννεφάκι χημικών και δακρυγόνων και ασφαλώς την ερωτεύεται.

Η νύχτα πέφτει και οι δύο νέοι αφήνουν προσωρινά το πεδίο της μάχης για να μεταφερθούν ελάχιστα μέτρα μακριά, στο παράλληλο σύμπαν κάποιου από τα αντιστασιακά μπανάκια της περιοχής. Εκεί, αφού ανταλλάξουν απόψεις περίπου για τα πάντα, η κουβέντα τους φτάνει μοιραία και σε θέματα πολύ προσωπικά, ώσπου έκπληκτοι κάποια στιγμή διαπιστώνουν πως δεν είναι μόνο οι ιδέες τους μοναχικές αλλά και οι ίδιοι. Ο ήρωας της ιστορίας μας προτείνει στην ηρωίδα της βραδιάς του να τη συνοδεύσει με τα πόδια ως το σπίτι της, γιατί οι καιροί είναι παράξενοι και με όλον αυτό τον περιρρέοντα χαμό ποτέ δεν ξέρεις τι σε περιμένει. Εκείνη, κανονικά και προκειμένου να μη του δώσει θάρρος, εδώ θα έλεγε, «όχι, μωρέ! σ' ευχαριστώ, μα δεν πειράζει», αλλά χάριν οικονομίας της αφήγησης δέχεται κι έτσι πληρώνουνε, σηκώνονται και φεύγουν.

Έξω στο δρόμο σαρακηνοί και σταυροφόροι μετρούν απώλειες και θύματα, την ώρα που το λίκνο της δημοκρατίας και του δυτικού πολιτισμού τραντάζεται από τις ερπύστριες των απορριμματοφόρων. Οι δύο νέοι, αγκαζέ και δήθεν παραπατώντας ελαφρά, διασχίζουν τους αχνιστούς δρόμους της πρωτεύουσας με κατεύθυνση το Θησείο, όπου κατοικοεδρεύει εκείνη.

Σε όλο το δρόμο εκείνος, εν μέρει για να αστείευτεί εν μέρει για να την τρομοκρατήσει, ώστε μόνη της να μη μπορεί μετά να κοιμηθεί, επιλέγει να της μιλήσει για το ενδεχόμενο επιβολής στρατιωτικού νόμου ή κάτι τέτοιο παρόμοιο. Εκείνη μοιάζει μάλλον να διασκεδάζει με τη ζοφερή αυτή προοπτική, «ποια δικτατορία, ρε συ; πλάκα μου κάνεις; γιατί τώρα, δηλαδή, τι έχουμε;». Ο τρομοκράτης εραστής πεισμώνει κι εκνευρίζεται, «καλά, αλλά άμα γίνει, όμως, μετά μη λες πως δε σε προειδοποίησα». Απτόητη η ελληνίδα Πασιονάρια, «ε, κι άμα γίνει, εσένα τι σε νοιάζει;».

Και τότε κάνει επαφή η λάμπα πάνω από το κεφάλι του κι ανάβει επιτέλους, «κανονικά μάλλον εσένα θα έπρεπε να νοιάζει». «Τι εννοείς;» Τι εννοεί, αλήθεια; «Αν αύριο πρωί μας ξημερώσει πραξικόπημα, δε θα μπορώ στην Πάτρα να γυρίσω και τότε θα πρέπει μάλλον να με φιλοξενήσεις σπίτι σου.» Τώρα πως και γιατί η χούντα –λέμε τώρα- θα γούσταρε αύριο το πρωί, εκτός από την ισχύ πέντε-έξι άρθρων του Συντάγματος, να αναστείλει και τα δρομολόγια του ΚΤΕΛ, αυτό είναι μια άλλη ιστορία, την οποία εκείνη, εκείνη την τόσο δραματική στιγμή, στ' αλήθεια δυσκολεύεται σαφώς να διακρίνει. Οπότε, δε βαριέσαι και που να τρέχει τέτοια ώρα το μυαλό, «αν γίνει και τότε στην Αθήνα εγκλωβιστείς, έλα αύριο να κοιμηθείς στον καναπέ μου!».

Και κάπως έτσι το ζευγάρι της βραδιάς φτάνει μπροστά στου κοριτσιού την πόρτα. Φιλιούνται. Ανταλλάσσουν τηλέφωνα. «Τα λέμε...» «Καληνύχτα!»

Και ξαφνικά, την άλλη μέρα δε γίνεται απολύτως τίποτα. Ένας μονάχα βιαστικός ανασχηματισμός κι αυτός για να 'χουμε να λέμε. Την ώρα που ο κυβερνητικός εκπρόσωπος κάνει από τηλεοράσεως τις σχετικές ανακοινώσεις, στην άρτια κλιματιζόμενη αίθουσα αναμονής στον Κηφισό, ένας μικρούλης Μεταξάς γεννιέται μέσα στου ήρωά μας το κεφάλι.

τα βράδια τους

Κάπου βαθιά στη ρώσικη έρημη ενδοχώρα υπάρχει, λένε, ένα χωριό άδειο, χωρίς κατοίκους. Όσοι έμεναν κάποτε εδώ μια μέρα έλαβαν την εντολή τα σπίτια τους να αφήσουν και με τη βία όλοι μεταφέρθηκαν σε μία πολυκατοικία σκοτεινή, σε κάποια γειτονιά της Μόσχας.

Εκτός από ένα μικροσκοπικό δωμάτιο και μια δεσμίδα ρούβλια, δόθηκε επίσης σε όλους τους η σιδερένια συμβουλή, «ξεχάστε για πάντα το χωριό, χωριό πια δεν υπάρχει!»

Κάποια στιγμή, χρόνια πολλά αργότερα, σε κάποια χαραμάδα αλλαγών, από αυτές που κάνουν τον κόσμο να πιστέψει πως ίσως πράγματι κάτι μπορεί και να αλλάξει, δυο άντρες μορφωμένοι, έφυγαν για να ταξιδέψουνε καβάλα στον Υπερσιβηρικό μέχρι το μακρινό Πεκίνο.

Σε έναν σταθμό, εκεί στα βάθη της ανατολής, νόμισαν πως ίσως προλαβαίνουνε του ταλαιπωρημένου τους συρμού τη διακοπή την ολιγόωρη -σε αυτά τα μέρη το αστείο με το χρόνο είναι συχνά κακόγουστο- και βιαστικά κατέβηκαν να πάρουν λίγο γάλα. Μα όταν γυρίσαν πίσω στο σταθμό, το τρένο είχε φύγει.

«Τι ώρα περνάει το επόμενο», ρώτησαν το σταθμάρχη.

«Αυτό ήταν το επόμενο», απάντησε εκείνος.

Άρχισαν να περιπλανιούνται στο χωριό, μήπως και βρουν κάπου τη νύχτα να περάσουνε, μα έκπληκτοι γρήγορα ανακάλυψαν, πως πέρα από τρεις-τέσσερις πιωμένους σιδηροδρομικούς, άνθρωποι δεν υπήρχαν. Γυρίσανε στο μαγαζί, εκεί από όπου αγόρασαν το γάλα, για να ζητήσουνε βοήθεια από τη μπακάλισσα, αφού τους φάνηκε ότι τους είχε λιγάκι συμπαθήσει.

«Έχεις, γιαγιάκα, κανένα μέρος για να μείνουμε;» ρωτήσανε οι δύο μορφωμένοι τη γριά. Και η σεβάσμια γερόντισσα, ανέκφραστη έβγαλε μπροστά τους και ακούμπησε ακόμα δυο μπουκάλια.

Όμως, την ώρα που απογοητευμένοι έβγαιναν ξανά έξω στο δρόμο, την άκουσαν να λέει: «Να πάτε στο σχολείο, παλικάρια μου. Εκεί κοιμούνται όλοι.»

«Και το σχολείο προς τα που είναι, γιαγιά;» Μα για άλλη μια φορά αυτή, αντί για τη σωστή απάντηση, πάνω στον πάγκο της ακούμπησε ακόμα λίγο γάλα.

Κι ενώ σιγά-σιγά τα σπίτια του χωριού εξαφανίζονταν μες στο παχύρρευστο σκοτάδι, οι δύο ξένοι όλο και βυθίζονταν μες στην απελπισία. Όσπου, κάποια στιγμή, νομίσανε πως άκουσαν φωνές από παιδάκια. «Μάλλον θα είναι η φαντασία μας», σκεφτήκανε κι οι δύο, αλλά τις ακολούθησαν το θαύμα κυνηγώντας.

Το άλλο πρωί, οι επιβάτες στο πρωινό το δρομολόγιο, ξαφνιάστηκαν πολύ μόλις αντίκρισαν τους υπαλλήλους του σταθμού. «Τι κέφι! Τι ευχάριστη διάθεση! Μα πως τα καταφέρνουν και είναι τόσο γελαστοί αυτοί οι άνθρωποι εδώ στην ερημιά του κόσμου; Αλήθεια, πως περνούν τα βράδια τους; Με τι να διασκεδάζουν;»

ο δρομομανής

Πριν από χρόνια μια φίλη του τον είχε πει «δρομομανή», πράγμα που τότε αυτός εξέλαβε μάλλον ως φιλοφρόνηση και έκτοτε συχνά δε δίσταζε έτσι τον εαυτό του να συστήνει, κάθε φορά που νόμιζε πως κάποιος νοιαζόταν πραγματικά να τον γνωρίσει.

Πίστευε πως η «δρομομανία» σήμαινε την έλξη για το δρόμο -το πάθος και τα πάθη για όλα εκείνα που ο δρόμος συνεπάγεται- και ως εκ τούτου θεώρησε τον χαρακτηρισμό σωστό και ακριβή. Μέχρι να μάθει πως δρομομανείς έλεγαν στην αρχή τους λιποτάκτες και πως αργότερα η ψυχιατρική τον όρο αυτόν τον υιοθέτησε για να ορίσει τις περιπτώσεις των παθολογικών περιπατητών (υπάρχουν, όπως υπάρχουν και παθολογικοί δρομείς επίσης!), είχε εκτεθεί ήδη ανεπανόρθωτα.

Χωρίς να θέλω να παραβλέψω πως το να σε πούνε λιποτάκτη, σε κάποιες καταστάσεις και εποχές, μπορεί και να συνιστά τίτλο τιμής, θα έλεγα ότι ο ακριβέστερος όρος που θα μπορούσε τη δική του την κατάσταση να περιγράψει ίσως να είναι αυτός του «δρομολόγου». Χωρίς να θέλω να αρνηθώ ότι υπάρχουν κάπου, στον κόσμο αυτόν, ψυχίατροι που θα έβγαζαν σίγουρα λεφτά πολλά από τέτοιες, σαν τη δική του, περιπτώσεις, ας μου επιτραπεί να υπερασπιστώ τουλάχιστον, όσο μπορώ κι εγώ ακόμα στο δρόμο μου να περπατώ, το πάθος και την πάθησή του.

Μια άλλη φίλη του, την ίδια περίπου εποχή, του δώρισε ένα άχρηστο βιβλίο, στην πρώτη σελίδα του οποίου του είχε γράψει σαν ευχή και αφιέρωση «σου εύχομαι, σε κάθε σου ταξίδι, να αναρωτιέσαι πάντα για το που μπορεί να βγάζει αυτός ο δρόμος(!)». Νομίζω πως η ίδια ποτέ της δεν κατάλαβε ότι την εποχή εκείνη αυτό που ο δρομομανής της ιστορίας μας ήθελε να γνωρίσει περισσότερο ήταν που καταλήγει τελικά ο δρόμος ο δικός της.

όλες

Κάποτε πρέπει να γράψω την ιστορία αυτού του ανθρώπου. Τον παρακολουθώ από καιρό. Χρόνια τώρα. Και να μην ήθελα, δε θα μπορούσα για αυτόν να αδιαφορήσω. Είναι πολύ ξεχωριστός κι ας προσπαθεί συνέχεια να κρύψει όλα αυτά που τον κάνουν από εμάς τους άλλους να διαφέρει. Είναι ένας ερωτευμένος άνθρωπος.

Αυτό που οι άλλοι συνήθως του προσάπτουν, είναι που δεν κατάφερε ποτέ να ερωτευτεί μια και μοναδική γυναίκα. Υπήρξε πάντοτε ερωτευμένος με όλες τους και τις επιθυμούσε όλες τους ταυτόχρονα πολύ και δε σταμάτησε ποτέ να τους το δείχνει. Τις αγαπούσε όλες.

Δεν ήμουν σίγουρος εάν στ' αλήθεια υπάρχει τέτοιος όρος, όταν πρώτη φορά του είπα, πως είναι ένας ερωτομανής. Αργότερα το έψαξα και βρήκα πως ερωτομανής είναι αυτός που επιδιώκει με μανία τα έντονα συναισθήματα, που εμφανίζονται στα πρώτα στάδια των σχέσεων. Δεν εννοούσα ακριβώς αυτό και πάλι ο ορισμός μου άρεσε. Ύστερα έψαξα λίγο περισσότερο και ανακάλυψα πως η ερωτομανία είναι κάτι περίπου σαν ασθένεια. Μία αυταπάτη, στην οποία ένα άτομο έχει την πεποίθηση ότι ένα άλλο άτομο - συνήθως μακριά από το δικό του περιβάλλον- είναι ερωτευμένο μαζί του. Καμία σχέση. Άλλο ήταν αυτό που ήθελα να πω. Έτσι, για ακόμα μια φορά, πρέπει να δώσω δικό μου ορισμό, ελάχιστα επιστημονικό το ομολογώ, μα σίγουρα δικό μου.

Ερωτομανής είναι αυτός που είναι πάντοτε ερωτευμένος, χωρίς να υπάρχει οπωσδήποτε πρόσωπο, στο οποίο να απευθύνονται τα συναισθήματά του. Αυτός που θέλει πάντα να βρίσκεται σε ερωτική εγρήγορση και διαρκώς σε νέα συναρπαστικά ειδύλλια να αναμειγνύεται, χωρίς να επιδιώκει οπωσδήποτε τη σύναψη δεσμών και την ανταλλαγή υγρών και αισθημάτων. Αυτός που ζει μόνο για το μικρορομάντζο της στιγμής και αποφεύγει τους αιώνιους δεσμούς, χωρίς τουλάχιστον φωναχτά ποτέ να τους καταδικάζει. Ξέρω έναν τέτοιο άνθρωπο και κάποτε πρέπει την ιστορία του να γράψω.

Δεν πρόκειται για κάποιον συλλέκτη καρδιοκατακτητή. Αυτός, για τον οποίο σας μιλώ, είναι μονάχα ένας καλός πολιορκητής και τίποτα άλλο περισσότερο. Μα όταν πέφτει τελικά το κάστρο που γύρω του είχε τόσο

καιρό στρατοπεδεύσει, όταν στο τέλος μπροστά στην πύλη του πύργου εμφανίζεται, μόνο κατακτητή αυτός στα θύματά του δε θυμίζει. Ο άνθρωπος ήρθε στη ζωή, έστω των γυναικών, για να κηρύξει την αγάπη. Χωρίς να θέλω να φανώ βλάσφημος και ασεβής στα μάτια σας, θα έλεγα πως είναι ένας Χριστός που ήρθε από την ανάποδη. Όχι ένας Αντίχριστος – ένας Χριστός κανονικός, που όμως κάπου μπέρδεψε, μες στην καρδιά του, αισθήσεις και αισθήματα και τώρα πια εξόριστος περιπλανιέται σε μια έρημο γένους θηλυκού και αορίστου χρόνου.

Ούτε μανιακός με το σεξ και τα παρελκόμενά του δε θα έλεγα πως είναι, όπως ίσως εσείς τώρα νομίζετε. Άλλωστε, αφού ερωτοτρόπησε σε όλη του τη ζωή με το ένα τέταρτο του γυναικείου πληθυσμού του βόρειου ημισφαιρίου, ελάχιστα πλέον μπορεί να θυμηθεί από αυτές τις σαρκικές του περιπέτειες. Και όταν η μνήμη κάνει προγραφές, τα πάθη και οι επιθυμίες μοιραία δε βρίσκουν τις αντιστοιχίες τους και σε άλλα πιο ποιητικά στρέφονται μονοπάτια.

Ζηλιάρης ναι, αυτό μπορούμε ασφαλώς να του το αποδώσουμε. Όχι πως ζήλεψε ποτέ τους άλλους άντρες, που είχαν την τύχη να αγκαλιάζουν τα εκάστοτε αντικείμενα του πόθου του. Τον εαυτό του ζήλευε πάντοτε αθεράπευτα. Όχι αυτόν που έβλεπε όταν στεκόταν στον καθρέφτη του μπροστά, αλλά τον άλλον τον υπερφυσικό και ανύπαρκτο κακό του εαυτό, που μόνο αν ζούσε αιώνια και ταυτόχρονα σε όλα τα σημεία του πλανήτη, μονάχα τότε θα κατόρθωνε το όνειρό του ίσως να πραγματοποιήσει.

Ο άνθρωπος αυτός, την ιστορία του οποίου μάλλον δεν πρόκειται ποτέ να γράψω τελικά, δεν είναι ο πρίγκιπας κανενός παραμυθιού. Δεν είναι και ούτε πρόκειται ποτέ να γίνει ο άνδρας της ζωής καμιάς γυναίκας. Είναι ο άνδρας της στιγμής. Και η στιγμή είναι η μόνη του στ' αλήθεια ερωμένη.

σφαίρες ορφανές **(2010.αντί προεκλογικού λόγου)**

Είμαι ο ένοικος του τρίτου ορόφου. Το σπίτι μου βρίσκεται στο κέντρο της πόλης, κοντά στην παραλία. Τη θάλασσά της, όμως, περισσότερο την ακούω, παρά τη βλέπω, αφού το διαμέρισμά μου προτιμά να αντικρίζει πεισματικά το δρόμο. Ο δρόμος αυτός, αν και οδηγεί στην έξοδο της πόλης, μόνο με έξοδος δε μοιάζει, με όλα ετούτα τα πολύχρωμα αυτοκινητάκια να τσαλαβουτάνε νευρικά στις γκρίζες του λακκούβες. Κοιτάζω τα αμάξια από το μπαλκόνι μου και ξεχνιέμαι παρατηρώντας τη ροή τους. Και ύστερα πάλι προσπαθώ να φανταστώ τα πρόσωπα των οδηγών, να αναλύσω τις κινήσεις και να μαντέψω τις προθέσεις τους. Αυτοί εδώ οι άνθρωποι δε θέλουν να βρουν την έξοδο της πόλης, όχι - μόνο έξω από το δρόμο νοιάζονται να βγουν. Βιάζονται σαν ρούχο βρώμικο το δρόμο αυτόν από πάνω τους να τον πετάξουν.

Στης πολυκατοικίας μου τον τελευταίο όροφο, εκεί όπου το ασανσέρ και τα διαφημιστικά φυλλάδια ποτέ δε φτάνουν, υπάρχει ένα δωμάτιο. Εκεί, εδώ και χρόνια, στην κορυφή του οικοδομήματος, μένει μονάχος του ένας ελεύθερος σκοπευτής. Αυτός ο παράξενος ένοικος του ουρανού από τη θέση του μετακινείται σπάνια. Δύσκολα αφήνει τη φωλιά και την ταράτσα του για να κατέβει στους χαμηλούς ορόφους. Λένε οι άλλοι πως έξω, στο δρόμο, δε βγαίνει πια ποτέ. Κάθε πρωί γυαλίζει, καθαρίζει, λύνει και δένει τα όπλα του και ύστερα, μέχρι που να βραδιάσει, στήνεται στο πείσματός του τα περβάζια και από τις πολεμίστρες του βάζει σημάδι κάτω στο δρόμο τους περαστικούς. Χρόνια τώρα, ολόκληρη η πόλη έχει περάσει μέσα από τις διόπτρες του. Δύσκολα βρίσκεται στην πόλη ετούτη άνθρωπος που, έστω για μια φορά, ο κάτοικος του τελευταίου ορόφου να μην τον έχει σημαδέψει. Που να μη του έχει μετρήσει τη ζωή χαϊδεύοντας νωχελικά του όπλου του τη σκανδάλη. Κανείς σε αυτήν την πόλη δεν έμαθε ποτέ πόσο κοντά του έχει ο θάνατος περάσει και όλοι τους, περαστικοί από το κέντρο της πόλης και της ζωής τις γειτονιές, συνεχίζουν αδιάφοροι να διαφεύγουν του μοιραίου, ανυποψίαστοι τον κίνδυνο να προσπερνούν και ατάραχοι να προχωράνε. Αμέριμνοι να μπαινοβγαίνουνε στο μάτι του πολιορκημένου σκοπευτή και στο βεληνεκές του.

Περνάνε οι μέρες, τα χρόνια φεύγουν και ο μοναχικός ελεύθερος σκοπευτής της πολυκατοικίας μας, ακούραστος και αμετανόητος, συνεχίζει όλη τη μέρα να σημαδεύει στο δρόμο τους περαστικούς, μα ακόμα αρνείται να τραβήξει τη σκανδάλη. Με σφαίρες ορφανές το πείσμα του σπλίζει, μα μοιάζει πια σαν να μη μπορεί τη θέλησή του να πυροδοτήσει. Οι άλλοι ένοικοι των χαμηλών ορόφων έχουν αρχίσει τελευταία μαζί του να γελούν και πίσω από την πλάτη του τις αλλόκοτες συνήθειές του περιπαίζουν. «Τι ελεύθερος σκοπευτής είναι αυτός, που μόνο να σημαδεύει ξέρει; Τι περιμένει; Γιατί επιτέλους δεν χτυπά;»

Στη μικρή μου πόλη έχει στηθεί από καιρό γιορτή μεγάλη. Εκεί που έλεγες, πως τώρα τίποτα πια δεν αγοράζεται, σήμερα όλα ξεπουλιούνται και οι κάτοικοι κρύβουν τη μάσκα του επαίτη και ύστερα φοράνε όλοι τα καλά τους για να κατέβουν στην πόλη μου την ανθρωποπανήγυρη. Εκεί που νόμιζες πως έχουν όλοι τους πέσει σε λήθαργο βαθύ, τους βλέπεις όλους με μάτια γουρλωμένα με μπερδεμένα όνειρα να επενδύουνε συμμετρικά της ανοχής τα τραπεζοκαθίσματα. Με τόση χρωματιστή ανάπτυξη, με τέτοια αρωματισμένη πρόοδο, ποιος να τολμήσει το χρέος και τα χρέη του να υπολογίσει; Πέφτουν τα τείχη της μικρής μας καφεδούπολης και οι εργολάβοι με τις πέτρες τους μπαζώνουνε δρόμους και συνειδήσεις. Στραβώνει ο ήλιος τις ακτίνες του πάνω στην πεζοδρομούπολή μας τη θαμπή επιφάνεια και από την αντανάκλαση στραβώνονται οι άνεργοι σκοπευτές εκεί πάνω στις επάλξεις τους. Τώρα πια, και να χτυπήσουν, θα χτυπήσουν στα τυφλά.

η ξανακερδισμένη άνοιξη

Οι παλιοί συμμαθητές – αυτοί κυρίως που έχω από τότε να τους δω.

Οι παλιοί συμπολεμιστές/συλλιποτάκτες.

Οι παλιοί απλήρωτοι λογαριασμοί.

Οι παλιοί άνθρωποι, γενικά.

Οι παλιοί ένοικοι ετούτου του σπιτιού, συγκεκριμένα.

Οι παλιές παρέες κι όλα όσα πήραν μαζί τους φεύγοντας.

Οι παλιές ερωμένες κι όλα όσα ξέχασαν πλάι στο μαξιλάρι μου.

Οι παλιές λέξεις (π.χ. αυτές που σ' άκουσα να λες, χτες βράδυ στο τηλέφωνο).

Οι παλιές ιστορίες (π.χ. αυτή που θέλω να σου πω).

Τα παλιά χρόνια.

Τα παλιά ρούχα.

Τα παλιά τετράδια.

Τα παλιά τραγούδια.

Τα παλιά άχρηστα αντικείμενα.

Η νέα άνοιξη.

(επίσης)

0,09
(2009.επετειακό)

Το βράδυ του Σαββάτου σημειώθηκε σεισμός.

Τη στιγμή εκείνη ανηφόριζα την Θεμιστοκλέους ψάχνοντας για ανοιχτό περίπτερο. Ήταν μόλις ένα ταπεινό 0,09 της κλίμακας και μάλλον ήμουν ο μόνος σε ολόκληρη την πόλη που το είχα καταλάβει.

Την ίδια ώρα δυσάρεστες σκέψεις κατηφόριζαν από το μυαλό προς το στομάχι μου. Δεν είχα πει –όσο έπρεπε τουλάχιστον- και ήθελα να καπνίσω.

Ήθελα, στ' αλήθεια, με μια μου εκπνοή να μετατρέψω όλους τους φιλήσυχους κατοίκους αυτής της ξάγρυπνης λιμνοθάλασσας σε παθητικούς καπνιστές της δικιάς μου προσωπικής ανησυχίας.

Διέσχισα τα Εξάρχεια χαζεύοντας τους ένστολους που έκαναν προληπτικούς ελέγχους στους περαστικούς.

Η παρουσία μου φάνηκε να τους αφήνει αδιάφορους. Με αόρατο έμοιαζε για ακόμα μια φορά το πέρασμά μου.

Με έκαναν να ζηλέψω περισσότερο.

Πήρα μόνος μου την πρωτοβουλία και τους πλησίασα.

Εσείς, παιδιά, τον καταλάβατε;

Μα αυτοί, μόλις με είδανε, ντραπήκανε και μες στην αμηχανία τους άρχισαν να κοπανάνε με τα ρόπαλα ο ένας του άλλου το κεφάλι.

Σάστισαν οι περαστικοί, αλλά δεν άργησαν πολύ να τους μιμηθούν κι εκείνοι.

Αιώνιες παρέες και ζευγαράκια της στιγμής, σφιχταγκαλιασμένοι με ζήλο να αλληλομαχαιρώνονται πισώπλατα.

Είχα άθελά μου προκαλέσει μια νέα, ολοκαίνουρια εξέγερση.

Έφτασα στην πλατεία, όπου η μάχη είχε πια για τα καλά ανάψει.

Δε μπόρεσα να συναντήσω ανοιχτό περίπτερο, μα εκμεταλλεύτηκα τον πανικό και γκρέμισα εκείνο στη γωνία.

Θυμήθηκα αργότερα που κάποτε ο περιπτεράς με είχε στα ρέστα κοροϊδέψει και μια χαρά τη δικαιολόγησα την πράξη μου.

Γέμισα τις τσέπες μου καπνούς και σοκολάτες και πέρασα για ταξί απέναντι.

Οι οδηγοί τους είχανε μαζευτεί μπροστά στο καφενείο και παρακολουθούσανε το μακελειό με φίλαθλο ενδιαφέρον.

Ποιος έχει σειρά, φώναξα και ο πρώτος σύρθηκε ξενερωμένος πίσω από το τιμόνι του.

Στη Δάφνη, επί της Βουλιαγμένης, λίγο μετά τη Νανά, παρακαλώ!

«Ποια είναι η Νανά;» με ρώτησε.

Γιατί η Δάφνη ποια είναι;

Και μέχρι να φτάσουμε δε τόλμησε να μου ξαναμιλήσει.

Στα φανάρια της Βασιλέως Κωνσταντίνου γύρισα και κοίταξα την Ακρόπολη.

Είδα τα φώτα στο μνημείο να αναβοσβήνουν περίπου ρυθμικά.

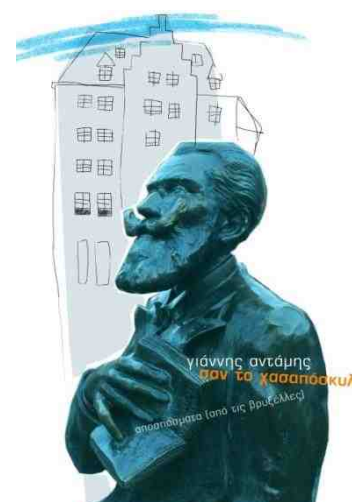
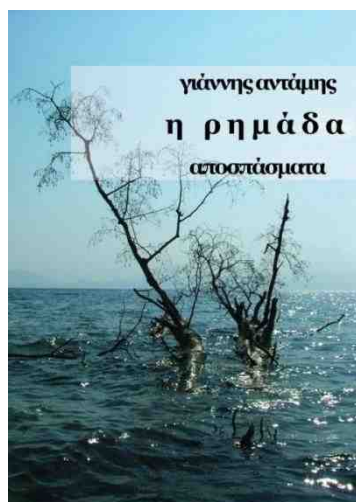
Αναρωτήθηκα αν ήταν και αυτό μέρος του εορταστικού περιτυλίγματος ή μήπως έπεφτε σιγά-σιγά του ρεύματος και του πολιτισμού η τάση.

Έφτασα στο σπίτι.

Έπεσα να κοιμηθώ κι έχασα το καλύτερο.

Τα ξημερώματα της Κυριακής, ένας δεκαεννιάχρονος κρυφά σκαρφάλωσε το βράχο, μα ελλείψει κάποιας σβάστιγας, ετούτη τη φορά, κατέβασε τον Παρθενώνα.

Κυκλοφορούν επίσης από τις Εκδόσεις Dreamtigers:

Κεντρική διάθεση: www.yannisadamis.com

viel empfunden, nichts erworben

Βόλος, Μάιος 2013

στο Μάριο

Τα Αποκτηθέντα Κατά Τύχην Όλως © Dreamtigers, Γιάννης Αντόρης